

Juletur til Mount Kilimanjaro

Kilimanjaro har en magnetisk tiltrekningskraft på folk fra hele verden. Hvert år kommer det tusenvis med et felles mål: å nå toppen av Afrikas høyeste fjell. Hvorfor denne massevandring? Det er vel ulike årsaker. Drømmen om Afrika. Livingstone, Stanley og Hemingway. Det er en fysisk utfordring og et mål som kan nåes uten spesielle klatreerfaringer.

Mange veger fører til målet. Den letteste og mest populære er Marangu Route.

Den starter fra Marangu Gate, 1 850 meter over havet. Dit ankom vår gruppe på formiddagen 22. desember 2002. Fem svenske studenter i midten av tjuårene, en tysker som reiste alene, tanntekniker 40 år, og så babu (bestefar) på 64 år. Det er ingen motorisert ferdsel mellom hyttene. Hver gruppe er selvforsynt, og all mat og alt utstyr må bæres. Vi har flere guider, hver deltager har én eller to bærere, og vi har kokk. Så det er en stor ekspedisjon som gir seg av gårde. Du bærer selv det du trenger for dagsetappen, vann, lettfordøyelige karbohydrater og regnklær. Utstyr for øvrig pakkes i en romslig bag. Maks 15 kilo. Det er lurt med vanntett beskyttelse både for bag og sekk.

I rutebeskrivelsen står det at første vandring går gjennom regnskog til Mandara Hut 2 725 moh. I en regnskog kan det regne, og før vi fikk på regnklær var vi alle gjennomvåte. Gode regnklær som du kan gå i, er vesentlig utstyr. Likedan behagelige sko som holder deg tørr på beina. Vi går på godt vedlikeholdte stier, så det er ikke samme slitasje på fottøyet som i den norske steinheimen. Dermed trenger du ikke de solide fjellskoene som gir deg vannblommer og blå negler.

Vesentlig fra første skritt er at du tar det rolig, meget rolig, og gradvis lar kroppen venne seg til luften som blir tynnere og tynnere. På vegen opp møtte vi en mann fra New Zealand. Han var amputert fra hoftene og satt i en primitiv, men praktisk rullestol. Da jeg klaget over mine dårlige knær, lo han bare. «Jeg har ingen knær jeg!» Svar på tiltale. Det er noen som har pågangsmot.

Det er 9 km til hytten og vandringstiden er beregnet til 4–5 timer. Hyttetunet kan tilsammen huse ca. 80 personer. Vår gruppe får anvist et rom der vi sover alle sammen, begge kjønn. Våre innfødte hjelpere har egen innkvartering. Neste dag kommer vi ut av skogen, og turen går til Horombo Hut 3 795 moh, 11 km og 5–6 timers gange. På vegen ble vi minnet om å ha respekt for fjellet. Vi møtte bærere med en ung kvinne på bære. Hun så meget dårlig ut og var på veg til nærmeste sykehuse. Årlig er det også en del som møter døden på denne fjellvandringen. Høydesyken kan merkes fra 2 500 meter, mens akutt høydesyke kan være fatal fra 3 500 meter og høyere. Dette er svært individuelt.

Horombo Hut ligger flott til med utsikt over Moshi. Regn og tåke ga for det meste meget kort sikt. Måltidene ble inntatt med lue og votter, og det krydde av mus på gulvet i spisesalen. Det var pene, brune fjellmus, og de kom aldri ned i soveposen.

Kostnaden for turen var ulik fra en gruppe til en annen, avhengig av turarrangør. Svenskene hadde betalt \$580 per person, mens et engelsk selskap ved nabobordet hadde betalt nesten tre ganger det beløpet. Deres middag var til gjengjeld meget rikholdig, sammenlignet med vår. Det er maten og kvaliteten på guider som kan være forskjellig. Ellers deler vi de samme fasiliteter. På Horombo tilbrakte vi et ekstra døgn for å tilvenne oss høyden. Det var kaldt, 5 grader tidlig på morgenen, så denne akklimatiseringen foregikk for det meste i senga. Julaften tryllet den ene svensken fram varm gløgg og pepperkaker. Det ble julestemning rundt bordet, men bare forsiktig sang. Vi er da tross alt nordboere.

25. desember, gikk turen videre til Kibo Hut 4 710 moh, vel 10 km og 5–6 timer å gå gjennom terreng som gradvis forandres til gold fjellørken. Her gikk regnet over til snø. Kibo Hut betegnes som mer «basis» enn de andre hyttene. Det er en steinbygning med soveplass til 60 personer. Ingen oppvarming, så du trenger godt

Winne Mwita er pyntet til julefesten.

På vei mot toppen.

På toppen.

med klær. Her ble en kvinnelig deltager av gruppen dårlig pga. høyden. Guiden beordret evakuering til Horombo Hut. Hennes venn fulgte henne sammen med to bærere og to redningsmenn. Kl. 20 tok de henne mellom seg ut i nattemørket. De hadde hodelykter med batteri som varte en halv time. Resten av turen snublet de seg av gårde på stien og var framme ved midnatt. Samme tid ble vi resterende servert te og startet turen mot toppen 0030. Det er bratt og det går smått. Vi går ikke, men subber beina langs bakken. Nå gjelder det å la hjerte og lunger bestemme farten. Ikke hodet, som vil ha det hele overstått fortest mulig. Det er et slit. Mange strir med kvalme og hodepine, og snart returnerer de første. Vi har en halvmåne i ryggen og stjerner på himmelen, så det er ikke nødvendig med hodelykt. Dessuten lyser kornmo stadig opp himmelen. Guiden mener det har noe med morgendagens valg i Kenya å gjøre. Det kan godt hende at Tor med bukkene vil ha et ord med i laget. Etter 5–6 timer når vi Gillmanns Point 5 681 moh. for å bivåne soloppgangen. Her snur de fleste og sklir ned til Kibo igjen. Det er som å snu på Keilhaus topp på veg til Galdhøpiggen. Du snyter deg selv for den ordentlige fjellopplevelsen som er premien for slitet. Turen videre til Uhuru Peak 5 895 moh. er slak stigning og lett å gå for en som er vant med snø. Heldigvis var det sol, og vi kunne riktig nyte utsikten

over Kilimanjaros isbreer. De var mektige, og det så ikke ut som de ville forsvinne med det første.

Så var det nedtur til Kibo og retur til Horombo, dit vi ankom til ulike tider alt etter alder og form. Da hadde vi vært på beina i vel 14 timer, og det kjennes i en gammel skrott. 27.12. var det retur til Marangu Gate, 6 timers gange. Stien var enkelte plasser heller gjørmete og glatt pga. alt regnet. Da var det godt å ha sine vandrestaver og støtte seg på. Uten vandrestavene hadde jeg vel aldri maktet å gjennomføre denne turen. I Marangu høljet regnet som da vi var der første gang. Tildeling av diplom for å ha nådd toppen, retur til Moshi og sterkt tiltrengt kroppslig rennelse.

Kan turen anbefales? Noen kunne tenke seg å gjøre turen om igjen. Andre hadde fått mer enn nok. Vår ferd var preget av tåke og regn. Solskinn og klarvær ville gitt en helt annen opplevelse. Uansett: et minne for livet.

Tekst og foto: Peter Olstad

